

Bilag I.

Dansk Kvindesamfund.

Som begge de høje Ting allerede ere blevne gjorte bekendte med, har en Deputation fra Dansk Kvindesamfunds Fællestyreelse den 7. Oktober d. A. overrakt deres Ekscellencer Konseilspræsidenten og Indenrigsministeren en Resolution, som blev vedtagen paa Dansk Kvindesamfunds Fællesmøde i Nykøbing paa Falster den 24. Juni og indeholdt en Opfordring til Regeringen om, saafremt det i sidste Rigsdagssamling indbragte og i Folketinget vedtagne Forslag til en Grundlovsændring ikke lod sig gennemføre i sin Helhed, da at give dette Forslag en ændret Skikkelse, saaledes at det alene kom til at omfatte Kvinders politiske Valgret og Valgbarhed.

Da Regeringsforslaget for Tiden er givet det ærede Landstingsudvalg i Hænde, have vi udbedt os Tilladelse til overfor det samlede Udvalg at fremsætte de Bevæggrunde, som have foranlediget Dansk Kvindesamfund til at rette den ovenomtalte Anmodning til Regeringsmagten, og vi bringe herved Udvalget Dansk Kvindesamfunds Tak for den os viste Imødekommenhed.

Dansk Kvindesamfund hilste i Fjor med Glæde Regeringens Forslag om Valgrettens Udvidelse, ihvorvel vi — belærte af tidligere Erfaringer — ikke vare blinde for, at Punktet om Valgrets alders Nedsættelse let kunde berede os Vanskeligheder, som et selvstændigt Forslag om Kvinders politiske Valgret og Valgbarhed antagelig ikke vilde møde. Først da Sagens Behandling i Landstinget havde bekræftet denne vor Formodning, og vi havde Grund til at frygte, at Forslaget i sin nuværende Skikkelse ikke vilde vinde Flertallets Tilslutning, ansaa vi det for vor Pligt overfor Regeringen at hævde, at Kvindernes politiske Valgret og Valgbarhed paa lige Fod med Mændene er en Sag af saa omfattende Betydning og saa paatrængende Vigtighed, at den i sig selv alene indeholder Stof nok til en Grundlovsændring og ikke vedblivende bør gøres afhængig af andre den i Virkeligheden utedkommende Sagers Fremme.

Det blev sagt i Fjor fra bestemt Side i Landstinget, at Kvinderne maatte vente til andre, landsvigtigere Sager vare bragte i Orden, og vi indrømme, at Dansk Kvindesamfund i sin 40-aarige Ventetid har vist, at Kvinderne kunne bruge denne til ad Omveje at skaffe sig noget af den Indflydelse, man stadig forholder os; men hvad vi ønske at fremhæve overfor Lovgivningsmagten i Almindelighed og overfor det ærede Landstingsudvalg i Særdeleshed, er, at Sagen staar ikke i Øjeblikket paa, om Kvinderne kunne vente — det have vi vist, at vi kunne uden at trættes —, men den staar paa, om Samfundet kan vente, om det vedblivende kan tillade en Hær af ansvarsløse og politisk umyndige Kvinder at trænge sig ind paa snart ethvert af Erhvervslivets Omraader og indtage stadig flere betroede Stillinger. Overfor denne voksende Udbredelse, som intet Magtsprog mere kan forhindre, er det, at alle alvorligt tænkende og samvittighedsfulde Kvinder stille Kravet om, at Ventetiden nu maa være forbi og det politiske Ansvar uopsættelig blive paalagt ogsaa Kvinderne, dette Ansvar, som i Virkeligheden er Samfundets eneste Borgen for, at den os i større og større Maal tilstaaede Frihed ikke skal blive misbrugt.